

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2015/2015
16.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић–Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Д.П. из Б., чији је пуномоћник З.Ј., адвокат из Б., против туженог И. а.д. из Б., у реструктурирању, кога заступа Д.Ј., адвокат из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4636/12 од 27.08.2014.године, у седници већа одржаној 16.12.2015.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4636/12 од 27.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5281/11 од 07.06.2012.године, ставом првим изреке, суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање по тужби тужиоца у делу којим је тражио уплату пореза на остварену зараду и суд је у наведеном делу тужбу тужиоца одбацио. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му за период јули-децембар 2009.године на име неисплаћених зарада исплати укупан износ од 154.695,22 динара са законском затезном каматом од доспећа сваког месечног износа па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, тужба је одбачена у делу у коме је тражено да се обавезе тужени да надлежном Фонду ПИО за рачун тужиоца уплати припадајуће порезе и доприносе на остварене зараде за период од 01.07.2009.године до 25.11.2009.године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужиоца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 42.000,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4636/12 од 27.08.2014.године, одбијена је жалба тужиоца, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 5281/11 од 07.06.2012.године и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, применом одредбе члана 395. Закона о парничном поступку који је у ревизији означен као члан 404. важећег ЗПП-а.

Решењем Р4 56/15, Апелациони суд у Београду је оценио да у овом случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, новим тумачењем права, нити се ради о потреби разматрања правног питања од општег интереса, па није прелдужио да Врховни касациони суд одлучује о допуштености ревизије тужиоца као о изузетно дозвољеној, применом члана 395. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку - прелазне и завршне одредбе, поступци започети пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09). Међутим, члан 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), прописује да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 27.08.2014. године, после ступања на снагу новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14).

Према одреби члана 439 ЗПП, ревизија је дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Тужилац је 30.11.2011.године поднео тужбу ради исплате новчаног потраживања из радног односа, а пресудом против које је ревизија изјављена, одбијен је тужбени захтев за исплату зараде, за износ од 154.695,22 динара, који представља вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена. При томе, није реч о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ревизија није дозвољена ни применом члана 439. ЗПП.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић,с.р.**